

posudek oponenta

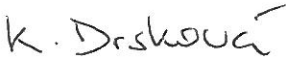
Anežka Chrtová se rozhodla ve své práci zabývat terminologií nového občanského zákoníku a možnostmi jejího ekvivalentního vyjádření ve francouzštině. Pro potřeby své práce si vybrala oblast úpravy věcných břemen. Práci rozdělila na dvě hlavní části – v části teoretické se věnuje odbornému funkčnímu stylu i jedné z jeho specifických podoblastí, kterou je právní jazyk, a dále pojednává o překladatelských postupech použitelných při překladu odborných termínů. V části praktické rozebírá vybrané klíčové termíny zvolené oblasti občanského zákoníku a hledá možné francouzské ekvivalenty.

Autorka zvolila logický a funkční postup, výsledkem je nicméně práce velmi nevyrovnané kvality. V první, teoretické části práce narážíme na zřejmou neujasněnost základních pojmů jako je styl, stylová rovina či jazyková rovina a na řadu nepřesností, málo srozumitelných formulací i nesprávných či zkreslených interpretací používaných pramenů. Namátkou lze uvést výklad o vztahu autora, textu a mluvčího administrativního/právního textu (s. 10 a 13), formulace jako „znaky právního jazyka jsou jednotlivá slova, slovní spojení či celé věty“ (s. 12), „čeština na rozdíl od francouzštiny pracuje s předponami a příponami, neklade podmětná osobní zájmena (...)“ (s. 18), „z lexikálního hlediska jsou velkým specifíkem francouzštiny tzv. faux amis“ (s. 20) a jiné. Pouze podkapitola 2.4 Teorie překladu je až na drobnosti docela zdařilá. Nutno říci, že problematika, kterou se autorka v teoretické části práce zabývala, pro ni byla zčásti nová, neboť se s ní během svého studia nesetkala (stylistika, teorie funkčních stylů). Pokusila se s ní obeznámit, opírala se (až na jednu výjimku – M. Krhutová, Útvary českého jazyka, online) o relevantní odbornou literaturu, ale paradoxně možná právě přílišná snaha do problematiky skutečně proniknout a vícero užívaných pramenů způsobily, že snaha se zde do značné míry minula účinkem.

Naproti tomu druhá, praktická část práce, která je věnována analýze vybraných termínů nového občanského zákoníku a možnostmi jejich překladu do francouzštiny, je zvládnutá mnohem lépe. Autorka každý termín nejprve vykládá ve smyslu českého občanského zákoníku, poté se snaží zjistit, zda již k těmto termínům existují francouzské slovníkové ekvivalenty, a následně se snaží dohledat ekvivalenty ve francouzském občanském zákoníku, pokud tento zná stejný či obdobný pojem. Na závěr vždy navrhuje možný francouzský ekvivalent, který by co nejlépe vystihoval český termín, a uvádí, jakým překladatelským postupem byl utvořen. Postupuje zde metodicky, každým termínem se zabývá podrobně a o možnostech překladu uvažuje uvědoměle a poučeně. Tuto část práce lze také považovat za nejpřínosnější.

Kromě nedostatků ve věcné rovině lze předkládané bakalářské práci vytknout také velké množství chyb v rovině gramatické, konkrétně v interpunkci. Navzdory výše uvedeným výtkám však lze konstatovat, že cíl práce byl základním způsobem naplněn a že práce obsahuje všechny náležitosti kvalifikačních prací. Doporučuji ji proto k obhajobě a navrhuji hodnocení *dobře*.

České Budějovice 5. 6. 2014

Mgr. Kateřina Drsková, Ph.D.